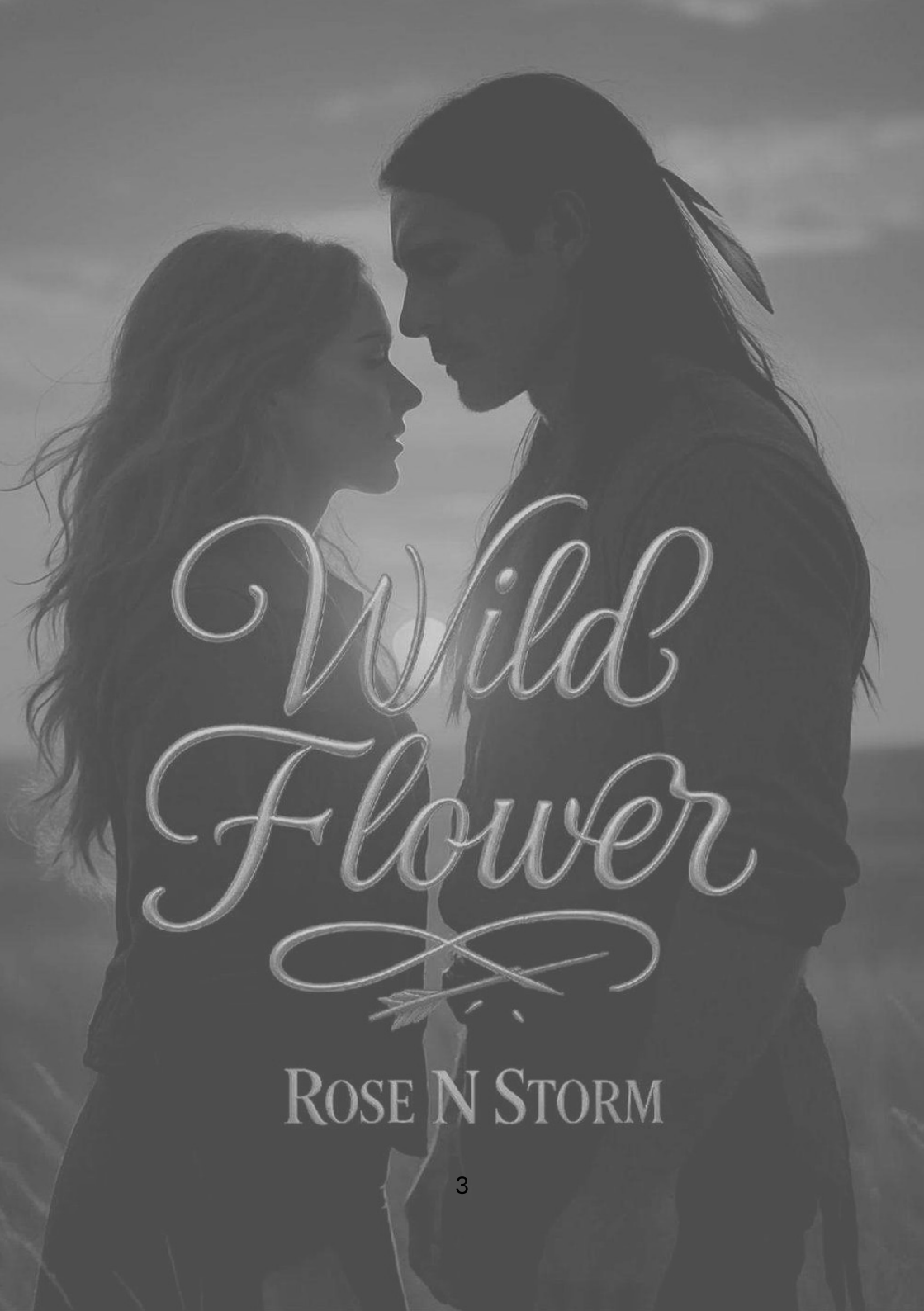

*De Wildflower soundtrack kun je nu beluisteren:
Rose N Storm op Spotify.*

Wild Flower

ROSE N STORM

Title : Wildflower
Author : Rose N Storm
1st edition : 2026
Publisher : La Nina Books
ISBN : 9789403882567

© www.Laninabooks.nl

ROSE N STORM

Wild
Flower

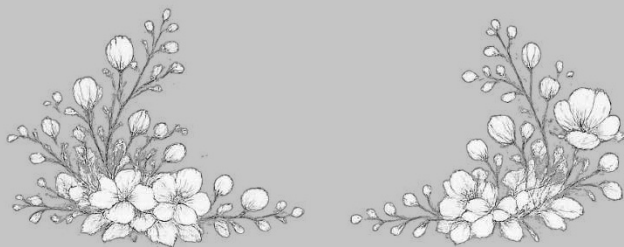
A decorative flourish consisting of a large, elegant loop that crosses itself, with a small arrow-like shape at the bottom right.

La Nina Books

A stylized, dark-colored flower with five petals, positioned behind the text "La Nina Books".

Romance

PROLOOG

— PROLOOG —

Ze noemden haar Wildflower. Niet omdat ze broos was.

Sommigen dachten dat misschien, wanneer de tere blaadjes het licht van de woestijn vingen, kleuren zacht zouden gloeien tegen de horizon. Maar haar naam kwam ergens anders vandaan. Uit de kracht van groei in aarde die geen leven schonk. In grond waar niets zachts mocht bestaan.

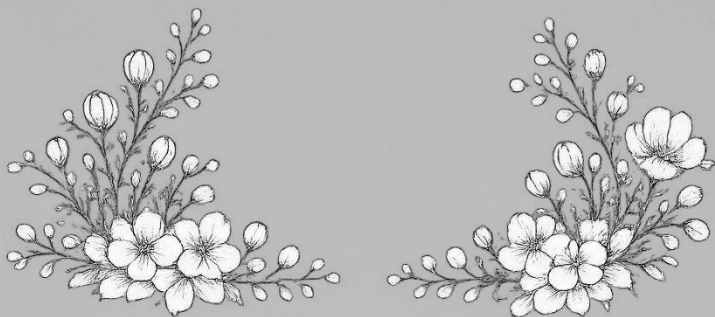
Een Wildflower wacht niet. Ze zoekt haar weg door steen, volgt de scheuren naar het licht. Buigt met de wind, maar weigert te breken. Ze kent de stormen, drinkt van de zeldzame regen en houdt vast aan wat de bodem haar biedt, hoe weinig ook.

Elke hoof die te dichtbij komt. Elke laars die de aarde vertrapt. Steeds weer brengt het dezelfde waarheid aan het licht. Een Wildflower lijkt klein. Maar haar wortels reiken diep.

En als het wreed wordt. Als vuur en as over de velden trekken. Staat er nog altijd één.

*Tussen zwartgeblakerde stenen,
met een enkele steel, en een blaadje waarop het stof nog warm is.*

HOOFDSTUK 1

1880

*D*onkere wolken dreven boven Phantom Oads.

De bliksem scheurde over de horizon en zette het spookstadje kort in fel licht.

Lucinda Logan, net achttien, trok haar bandana over haar neus en volgde haar groep buitenstaanders door de klapperende deuren van de saloon naar binnen.

De zware geur van rook, gemorste whisky en versleten hout verwelkomde hen. Het was lang niet zo druk als ze had verwacht. Slechts een paar mannen zaten verspreid aan de tafels, diep voorovergebogen boven hun drank.

Hier en daar vielen wat kaarten zacht neer op het hout.

Maar op het moment dat haar laarzen de vloer raakten, sloeg de sfeer abrupt om. Stilte trok door de ruimte als een vlam door droog gras. Zelfs de meest beschonken mannen, met glazige ogen en zware blikken, leken te

beseffen wat er binnenkwam: *vreemdelingen*.

Lucinda voelde de dreigende ogen branden in haar rug. Haar blik zocht die van Roger. Zijn knik was nauwelijks zichtbaar, maar voor haar voelde hij vast en zeker. Een stil bevel: *blijf kalm*.

Ze hadden wekenlang naar dit moment toegewerkt, elke stap zorgvuldig uitgestippeld. Maar Lucinda wist beter dan te geloven in foutloze plannen. Ze had al jong geleerd dat in haar wereld één misstap, één blik, zelfs één ademhaling fataal kon zijn.

Niemand van hen wist wat de nacht zou brengen.

Of ze er levend uit zouden komen, stond nog lang niet vast.

‘Goedenavond, heren.’ Rogers stem galmde dreigend door de saloon.

Voor Lucinda was zijn stem alles.

Roger was de enige vader die ze ooit had gekend.

Haar biologische ouders hadden haar achtergelaten bij de rivier, waar hij haar vond. Vanaf dat moment was ze zijn dochter. Hij leerde haar jagen, schieten en liet haar zien hoe je overleeft met wat er ook maar beschikbaar was.

Geen jeugd die een meisje zou wensen, maar in haar wereld was overleven nooit een kwestie van kiezen.

Ze bleven dan ook nooit te lang op één plek hangen.

Ooit was Shallow Heights hun thuis geweest: een rustige bergstad met kronkelende straten en vertrouwde

gezichten. Tot de Raiders kwamen.

Aangevoerd door de meedogenloze Tony O'Shaye veroverden ze de stad stukje bij beetje, tot er niets meer overbleef dan puin.

Roger en een handvol van zijn mensen wisten te ontsnappen, maar niet iedereen kwam er levend uit.

Tony was nog niet klaar met hen. Zijn premiejagers zwierven over elke weg, door elk stadje.

Rogers gezicht keek hen aan vanaf verscheurde posters die aan muren en bomen waren gespijkerd. Onderaan stond in grote letters: 'WANTED. DEAD OR ALIVE.'

Toch gaf Roger niet op. Hij zwoer dat ze op een dag terug zouden gaan naar Shallow Heights om hun thuis te heroveren. Tot die tijd restte hun niets dan wachten.

In stilte bouwde hij aan een eigen leger, maar ze waren er nog lang niet.

Tony beschikte over aantallen. Minstens honderd man hield Shallow Heights in zijn greep.

Roger daarentegen had al goede mensen verloren en sommige van Lucinda's dierbaarste vrienden zaten nog altijd vast in de bergen. Elke nacht bad ze dat ze nog in leven waren, maar er was weinig hoop.

Roger nam zijn hoed af. Hij klopte het stof eruit en liep naar de bar. Met beide handen op het hout leunde hij naar voren. 'Ik ben op zoek naar een man genaamd Rizzo.'

De naam landde als een pistoolschot en de saloon viel abrupt stil. Kaarten bleven halverwege de slag liggen.

Laarzen verstarpen op de vloerplanken. Het tikken van de klok boven de deur klonk als een hamer op staal. Zelfs de barman verstijfde, zijn knokkels wit om het glas dat hij vasthield.

Lucinda keek gespannen rond, terwijl haar hand instinctief naar de holster op haar heup gleed. Haar blik ving die van Luke op, *Rogers zoon*. Hij schudde voorzichtig zijn hoofd. *Nog niet*, kon ze van zijn gezicht aflezen.

Lucinda en hij waren samen opgegroeid, hadden dezelfde paarden bereden, bij hetzelfde vuur gegeten en onder dezelfde versleten dekens geslapen.

Hij hield haar in toom wanneer haar woede de overhand nam. Soms maakten ze ruzie, *welke broer en zus deden dat niet?* Maar in zenuwslopende momenten als deze vertrouwde ze niemand meer dan hem. *Bloed maakte geen familie. Loyaliteit wel.*

Ze werd bruut uit haar gedachten gerukt toen Roger plotseling naar voren schoot. Hij greep de barman bij zijn kraag en trok hem over de bar. Het glas dat hij vasthield spatte uiteen.

‘Luister, vriend,’ gromde Roger. ‘Rizzo is me geld schuldig. En vandaag is het betaaldag.’

Het gezicht van de barman werd lijkbleek. Hij schudde zijn hoofd en stamelde onverstaanbare protesten.

Aan een tafel in de hoek sprong plotseling een andere man overeind.

Lucinda aarzelde geen moment. Haar revolver was al uit haar holster voor de anderen met hun ogen konden knipperen. *Het schot klonk.*

De man schreeuwde het uit en viel op de grond. Hij greep naar zijn been, terwijl bloed zich snel over de vloerplanken verspreidde.

Luke kwam in beweging. Met één stap stond hij naast Lucinda. Zijn hand schoot naar haar pols en duwde haar loop omlaag, net genoeg om een tweede schot te voorkomen. Zijn ogen flitsten door de saloon: de deur, de trap, handen onder tafels.

‘Ben je gek geworden?’ siste hij, terwijl hij haar zonder omkijken een halve pas achteruit trok, uit de lijn van mogelijk tegenvuur. ‘Je trekt zo problemen aan, nog voordat die ouwe klaar is.’ Hij liet haar los, maar bleef tussen haar en de man op de grond staan, kaak strak. ‘Volgende keer wacht je op een teken,’ mompelde hij, harder dan nodig. Alsof hij de controle terug naar zich toe moest trekken.

Lucinda deed haar revolver weg en stapte vastberaden op de kronkelende man af. Ze greep hem bij zijn kraag en rukte hem omhoog tot hun gezichten op gelijke hoogte waren. ‘En waar dacht jij heen te gaan?’ gromde ze. ‘Ik... ik bedoelde het niet zo...’ stotterde hij, zweet parelde op zijn voorhoofd.

‘Waar is Rizzo?’ Ze drukte haar duim hard in zijn wond. De man krijste, zijn gil galmde door de saloon. Voor hij kon antwoorden, vlogen de deuren open. Het geluid sneed door de ruimte als een zweeps slag. Zelfs het gekreun van de gewonde man viel stil.

‘Logan!’ riep een harde stem. Een man verscheen in de deuropening. Zes anderen waaierden achter hem uit.

‘Laat hem gaan!’ beval hij.

Roger draaide langzaam zijn hoofd, de barman nog steeds in zijn greep. ‘Waar is mijn geld, Rizzo!?’

Rizzo’s mond veranderde in een scheve grijns. Gouden tanden blonken tussen het rotte geel, een monsterlijk gezicht dat in het licht alleen maar grimmiger werd. Hij zette een stap naar voren, zijn ogen strak op Roger gericht. ‘Zo, zo... Mr. Logan. Dacht je zomaar mijn saloon binnen te wandelen, en mijn mensen lastig te vallen?’

Roger keek hem met opgeheven kin aan: precies de leider die Lucinda altijd in hem had gezien.

Maar Rizzo trok zich er niets van aan. Zijn lange zwarte haar hing voor de diepe littekens in zijn gezicht.

‘Mijn geld, Rizzo...’ herhaalde Roger dreigend.

Rizzo kneepte zijn ogen samen en fluisterde iets naar een van zijn mannen.

Op het moment dat Lucinda zag hoe hij met zijn vingers de kolf van het pistool aantikte, trok haar maag samen.

Een ijzige golf van paniek schoot door haar heen en haar

ademhaling stokte. Ze wist wat er ging gebeuren, en het besef kwam als een klap. ‘Roger!’ riep ze nog, maar het was al te laat. Er werd geschoten, en even leek de tijd stil te staan.

Ze zag Roger wankelen, zijn ogen vol ongeloof en pijn. De hoed viel uit zijn hand en zijn lichaam stortte met een doffe klap op de vloer.

Chaos brak los.

Lucinda ramde haar elleboog in het gezicht van de gewonde man en sloeg hem bewusteloos. Ze dook achter de bar, revolver alweer in haar hand. Schoten knalden, oorverdovend. Hout spatte weg terwijl kogels tafels en stoelen doorboorden. Ze schoot terug. Eén voor één gingen Rizzo’s mannen neer.

Luke en de anderen zochten dekking achter vaten en omvergeslagen tafels.

De saloon veranderde in een storm van rook en geweervuur.

Vrouwen in zijden jurken gilden terwijl ze de trap afstormden, rokken in trillende handen, op weg naar de deur.

Lucinda’s ogen gleden door de rook. Ze zocht Rizzo, maar hij was verdwenen in de menigte. En toen zag ze hem: vlak bij de deur. Ze hief haar wapen en haalde de trekker over, maar het schot miste.

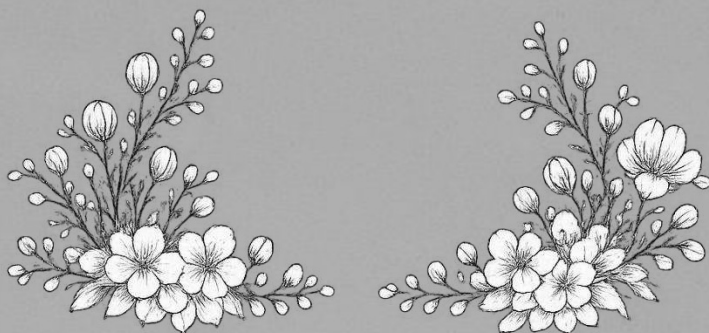
Een kleine jongen stond ineens in de deuropening.
Nauwelijks vier jaar oud. Hij drukte een teddybeer tegen
zich aan, zijn ogen groot van angst.
Lucinda's kogel, bedoeld voor Rizzo, trof het kind.
Het geluid dat uit zijn keel kwam, was zwak, maar het
sneed dieper in haar dan welke schreeuw ook.
De teddybeer gleed uit zijn armen en zijn kleine lijfje
zakte machteloos in elkaar op de vloer.
Lucinda verstijfde opnieuw. Het voelde alsof de grond
onder haar wegzakte. *Rook, schoten, geschreeuw...* alles
vervaagde naar de achtergrond. *Waar kwam dat kind
ineens vandaan?* Haar hand beefde zo hevig dat de
revolver bijna uit haar vingers gleed.
'Lucy!' Lukes stem rukte haar terug in het nu.
Ze draaide zich verward om en zag hem buiten staan.
Roger hing over zijn paard terwijl bloed zijn shirt
doorweekte.

Zijn mannen Jim, Bob en Charlie stormden de saloon uit
en vuurden hun wapens terwijl ze de aftocht dekten.
'Luce, we moeten gaan!' riep Luke. 'Nu!'

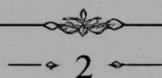
Lucinda dwong haar benen in beweging, borg haar
revolver en rende naar Ginger, haar paard. In één
beweging trok ze zich in het zadel en spoorde het dier
aan. Samen met de anderen vluchtte ze de nacht in. Het
beeld van het neervallende jongetje, voor altijd in haar
geheugen gegrift.

HOOFDSTUK 2

*T*erug in het kamp had de groep zich verzameld voor

Rogers tent. Het licht van de lantaarns flikkerde over hun gezichten.

Niemand sprak harder dan fluisterend. Iedereen wist hoe slecht Roger eraan toe was.

Lucinda wrong zich door het samengekomen groepje heen, negeerde de gebeden en de blikken die zich van haar afwendden. Ze boog onder het tentdoek door en verstijfde.

Roger lag half overeind tegen een met bloed bevuurd kussen. Zijn huid was klam van het zweet en hij bewoog niet. Een angstig moment lang dacht ze dat ze te laat was. ‘Roger?’ Haar stem brak toen ze naast hem ging zitten. Moeizaam opende hij zijn ogen, zwak maar nog bewust. Toch vond hij ergens de kracht voor een flauwe glimlach. ‘Lucy...’

Haar blik gleed naar zijn wond. De kogel was wel verwijderd, maar de huid rondom de wond had een grijze, onnatuurlijke kleur gekregen. Er viel niet aan te twifelen. Zijn aderen kleurden donker; *vergif*, dat zich met elke hartslag verder verspreidde.

Ze sloeg een trillende hand voor haar mond.

Een hoestbui rees op uit zijn borst.

Lucinda's adem stokte in haar keel. Paniek overviel haar, maar ze pakte snel een lepel met water en hield die bij zijn mond.

Rogers gezicht beefde in haar hand terwijl hij slikte. 'Dit is het dan,' fluisterde hij. Het was zo zacht dat ze zich voorover moest buigen om hem te verstaan. 'Niet... hoe ik mijn einde had voorgesteld.' Hij probeerde te lachen, maar het klonk hol.

Lucinda's hart brak. *Hoe vaak had ze hem niet horen lachen?* Die geruststellende lach die het kamp vulde als een belofte dat alles goed zou komen. Nu hoorde ze enkel een echo, leeg en gebroken. *Wat nu?* De vraag hamerde in haar hoofd. Zonder hem waren ze verloren. Zonder hem zouden ze Shallow Heights nooit terugwinnen. Ze nam zijn ruwe hand in de hare. Beelden flitsten door haar heen:

Zijn hand die haar voor het eerst leerde richten met een pistool, zijn mantel die hij om haar schouders had gelegd tijdens koude nachten, de blik van trots toen ze voor het eerst een hert had weten te volgen door de bossen. Hij was altijd haar houvast geweest.

‘Je mag ons niet verlaten, pap...’ fluisterde ze met trillende stem. ‘Wat moeten we zonder jou?’

Roger kuchte opnieuw, harder nu. Bloed spatte op de deken. Zijn vingers sloten zich om de hare, zwak maar met wanhopige kracht. ‘Lucy... het is tijd voor een nieuw plan. Een nieuwe leider. Beloof me... dat je niet opgeeft. Shallow Heights is ons thuis.’

Tranen vertroebelden haar zicht. Ze knikte met een snik.

‘Ik... ik zal het Luke vertellen.’

Rogers ogen schoten even open. ‘Niet Luke,’ hijgde hij.

‘Hij... heeft het niet in zich...’

Luke stond buiten de tent en had alles gehoord. Hij had altijd geweten dat hij niet de zoon was die zijn vader wilde, maar nu, uitgesproken met zijn laatste adem, kwam het extra hard aan.

Lucinda wilde protesteren, Luke verdedigen, maar ze kon het niet. Niet nu. Niet terwijl Rogers ademhaling steeds korter werd. ‘Beloof het me, Lucinda...’ Zijn stem brak, maar zijn ogen hielden haar dringend vast, alsof al zijn kracht in dat ene moment was samengebald.

Ze sloot haar ogen. Ondanks de tranen die over haar wangen stroomden, was haar stem helder. ‘Ik beloof het,’ antwoordde ze vastberaden.

Rogers lippen vormden nog één gebroken glimlach.

‘Je... bent mijn trots...’ Het volgende moment gleed zijn hand uit de hare en werd zijn lichaam zwaar. In zijn ogen

doofde het laatste vonkje dat ooit haar wereld had verlicht.

‘Papa?’ Lucinda snakte naar adem, maar er kwam niets. Alles in haar stortte tegelijk in.

Verdriet, angst en woede overspoelden haar, zo hevig dat ze dacht dat ze zou breken. Een gedempte kreet ontsnapte aan haar keel en vulde de tent. Even bleef ze zitten, trillend, niet wetend of ze kon opstaan of gewoon zou instorten. Toen forceerde ze zichzelf overeind en ergens vond ze die kracht. Iets dat sterker was dan het verdriet. Ze stormde de tent uit, haar gezicht nat van tranen.

De anderen reikten naar haar, maar ze duwde hen weg en greep haar wapens, waarna ze naar Ginger liep.

Luke, die het doorhad, rende achter haar aan. ‘Luce, wacht! Wat ga je doen?!’

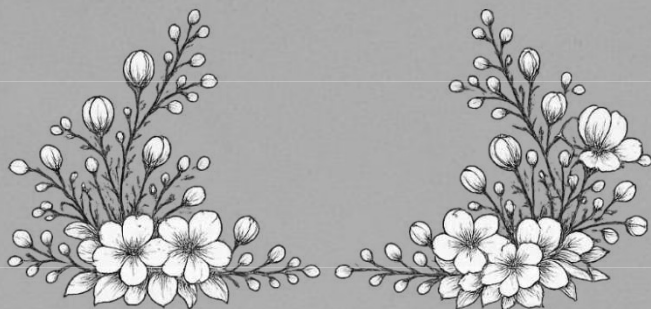
Ze klom op haar paard en keek op hem neer. Haar ogen, nog nat van tranen, glansden in het maanlicht. Haar stem klonk kouder dan hij ooit had gehoord. ‘Een eind maken aan Rizzo. Volg me niet!’

Voor hij iets kon zeggen, joeg ze Ginger de nacht in.

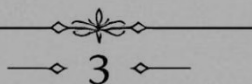
Luke bleef verbijsterd staan, terwijl het geluid van hoeven langzaam wegstierf in de duisternis.

HOOFDSTUK 3

*D*e wind joeg door de bomen en de kou sneed in Lucinda's gezicht, maar het kon haar niets schelen. Er was geen weg terug. Achter haar lag het kamp en de dood van Roger; voor haar lag het donker waar ze doorheen moest. Ze hield haar blik strak vooruit.

Bij Wolf's Creek trok ze aan de teugels en hield Ginger in. Het dier brieste en trappelde onrustig heen en weer. Deze plek droeg haar naam niet voor niets.

Na zonsondergang kwamen de wolven tevoorschijn; hun gehuil kroop nu al dreigend tussen de stammen door. Lucinda aarzelde, haar handen strak om de teugels. Ze wist dat ze tot de ochtend had moeten wachten. Toch deed ze het niet.

Ze gaf Ginger de sporen. 'Kom op, meisje.' De merrie schoot weg. Haar roodbruine manen sloegen als vlammen in de wind toen ze het donkere bos in doken. Takken zwiepten langs Lucinda's armen. Ze reed door, alsof snelheid genoeg was om alles achter zich te laten.

Vanuit het niets steigerde Ginger. Haar voorbenen rukten los van de grond en een scherp gehinnik sneed door de nacht.

Lucinda vloog uit het zadel en kwam hard op de grond terecht. De klap joeg de lucht uit haar longen. Hoestend kwam ze overeind.

Ginger stampte met haar hoeven, ogen breed, schuim op de lippen. Toen hoorde Lucinda het: gehuil. Dichtbij. Meervoudig.

Tussen de bomen lichtten felgele ogen op.

Voor ze haar revolver kon trekken, schoot er al een wolf uit de struiken. Het gewicht ramde haar tegen de grond. Tandens flitsten vlak bij haar gezicht; de warme stank van adem vulde haar neus. Ze trapte en sloeg tot het dier zich terugtrok.

Er sneed een fluit door de lucht.

Een brandende pijl sloeg in de aarde naast de wolf.

Het dier jankte en deinsde achteruit. Nog voordat het opnieuw kon aanvallen, suisten er meer pijlen langs Lucinda's hoofd. De roedel brak en verdween in de schaduwen.

Lucinda krabbelde overeind en greep met trillende handen Gingers teugels. Haar hart bonsde zo hard dat ze het in haar keel voelde.

‘Wie ben jij? Wat doe je hier?’ klonk een mannenstem.

Het geluid kwam tussen de bomen vandaan.

Lucinda draaide zich met een ruk om, haar revolver al in de hand. Ze speurde de schaduwen af tot ze hem zag: een lange gestalte op afstand, scherp afgetekend tegen het

donker. 'Dat kan ik beter aan jou vragen,' snauwde ze.
'Laat je zien!'

De man stapte naar voren. Het maanlicht gleed over zijn gezicht. Donkere lokken, vermengd met veren, omlijstten de scherpe lijn van zijn kaak. Zijn blik bleef even op haar rusten. 'Dus zo word ik bedankt?' zei hij. 'Ik red je leven en jij richt een pistool op me.'

Met trage, bijna spottende bewegingen bukte hij om zijn pijlen uit de grond te trekken.

'Ik vertrouw niemand,' beet Lucinda hem toe. 'Zeker niet jouw soort.'

'Dan zul je het hier zwaar krijgen,' antwoordde hij. 'Deze bossen zitten vol wolven, beren en mannen zoals ik.'

Lucinda hief haar revolver iets hoger. 'Als je denkt dat ik bang ben voor jou, dan heb je het mis.'

Zijn blik gleed kort over haar wapen en keerde terug naar haar ogen. 'Misschien zou je dat toch een beetje moeten zijn.' Hij zette een stap dichterbij, zonder dreiging.

'Waarom zou ik?' Hij was nogal zeker van zichzelf, vond ze. Ze meende een flits van een lach te zien.

'Omdat jij alleen bent,' zei hij. 'En ik niet.'

Lucinda hield het wapen nog een tel omhoog en liet het toen zakken.

'Dat is beter,' zei de man. 'Kom. Mijn kamp is dichtbij.'

'Waarom zou ik met je meegaan, enge man?' zei ze spottend.

'Omdat je de nacht anders niet overleeft.'

Lucinda rolde met haar ogen en zuchtte diep.

Met tegenzin volgde ze hem, Ginger aan de hand. Niet omdat ze hem vertrouwde, maar omdat de roedel nog in de buurt kon zijn. Ze kon hier sterven uit koppigheid. Of één nacht leven en morgenochtend haar jacht vervolgen.

Hij zei verder niets, maar zijn aanwezigheid drukte zwaar op haar.

Het kamp was eenvoudig. Een vuur brandde rustig; dierenvellen hingen te drogen in de rook. Werktuigen lagen netjes bij elkaar, alsof alles een vaste plek had.

De man gebaarde dat ze moest gaan zitten.

Lucinda zakte neer op een opgevouwen huid en hield hem scherp in de gaten. Hij bewoog zich met een stille alertheid die haar onrustig maakte en tegelijk haar adem iets liet kalmeren. ‘Je spreekt onze taal,’ zei ze. ‘Maar je bent niet een van ons.’

‘Mijn vader vond het verstandig,’ antwoordde hij. ‘Als je wilt overleven, moet je de taal kennen van wie denkt dat dit land van hem is.’

Lucinda keek weg en veranderde van onderwerp. ‘Wat doe jij hier?’

‘Jagen. Mijn mensen hebben voedsel nodig. De winter was wreed.’ Zijn blik kruiste de hare. ‘En jij?’

Het vuur knetterde even, de vonken schoten omhoog.

‘De man doden die onze leider vermoordde.’ De woorden waren eruit voor ze ze kon tegenhouden.

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. ‘En hoe ga je dat doen?’

Lucinda keek fel op. ‘Onderschat me niet.’

Hij glimlachte kort. ‘Ik zou niet durven.’

Na een moment knikte hij naar zichzelf. ‘Mijn naam is Nodin. Windjager.’

‘Lucinda. Luce... of Lucy. Geen titel.’

Nodin schepte eten uit een pot en hield haar een houten kom voor. ‘Eet.’

De geur van hertenvlees en kruiden vulde haar neus. Het rook heerlijk, toch bleef haar hand even hangen voordat ze de kom aannam.

‘Maak je geen zorgen,’ zei hij. ‘Het is geen gif.’
Lucinda verstijfde. Haar vingers sloten zich strakker om het hout, maar ze zei niets.
Nodin merkte het, maar stelde geen vragen.
Ze nam een hap. De warmte trok langzaam door haar lijf.
Haar schouders ontspanden, nauwelijks merkbaar.

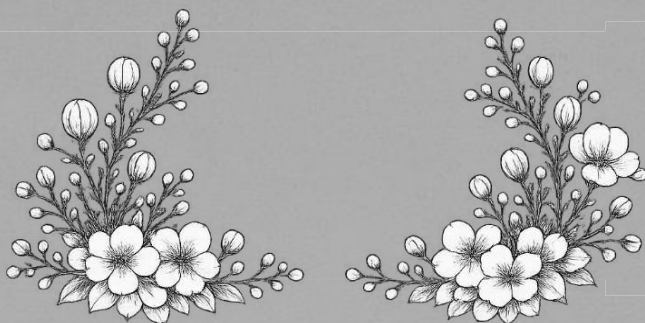

Niet veel later stond Lucinda op.
Ze liep naar Ginger en controleerde het zadel: de singel, haar wapens. Alles zat waar het hoorde. Met haar hand op het leer leunde ze tegen Ginger aan, alsof de vertrouwde ruwheid haar grondde.

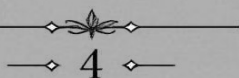
Nodin kwam naast haar staan en gaf Ginger een aai. De merrie bewoog nauwelijks, accepteerde zijn aanraking alsof hij er al langer hoorde. ‘Je kunt blijven tot het licht wordt.’

Lucinda keek naar het bos, naar de zwarte rand tussen de bomen waar het maanlicht ophield. Ze liet haar hand van het zadel glijden, ademde één keer diep in en ging weer zitten.

HOOFDSTUK 4

*D*e volle maan hing hoog boven de bomen.

Zilverkleurig licht gleed over het kamp. In de verte huilden de wolven nog steeds; hun kreten echoden door het bos als een waarschuwing.

Lucinda lag uitgestrekt bij het vuur, haar ogen gesloten, maar slaap wilde niet komen. De grond voelde hard onder haar rug. De warmte was aangenaam, maar haar gedachten bleven onrustig. Ze had geen zin om te praten; ze kende Nodin nauwelijks en wist niet wat ze van hem moest denken. Gelukkig drong hij niet aan. Aan de andere kant van het vuur zat hij met gekruiste benen pijlschachten te snijden. Het mes flitste telkens even op in het licht van de vlammen.

Af en toe draaide Lucinda haar hoofd en ving ze zijn blik. Ze vroeg zich af wat er in hem omging. *Was hij echt zo gesloten, of hield hij zich op afstand omdat ze*

vreemden voor elkaar waren? Ze voelde zich ongemakkelijk, maar ook nieuwsgierig.

Uiteindelijk hield ze het niet meer vol. Haar stem klonk zachter dan ze bedoelde. ‘Doe je dit vaak? Alleen in de bossen leven?’

Nodin keek op. Zijn mondhoeken trokken omhoog in een scheve grijns. ‘Ik ken geen ander leven. Ik ben hier opgegroeid.’

Lucinda voelde een steek van medelijden. Ze probeerde zich voor te stellen hoe het moest zijn, zo ver van alles wat voor haar vertrouwd was. ‘Dat moet vreselijk zijn geweest,’ zei ze zacht.

Nodin grinnikte kort. ‘Waarom denk je dat?’

Ze aarzelde, schraapte haar keel en zocht zijn ogen. ‘Zo ver weg van de beschaafde wereld.’

‘Beschaafd?’ Zijn stem klonk plots feller. ‘Hier leer je overleven. Dat is meer dan jouw wereld ooit leert.’

Het vuur knetterde luid tussen hen in. Een vonk schoot omhoog en doofde.

Nodin keek haar strak aan. Zijn kaak stond gespannen, alsof hij iets inslikte dat hij al te vaak had uitgesproken. ‘Laat maar,’ zei hij uiteindelijk kort. ‘Het doet er niet toe.’

Lucinda opende haar mond, maar wist niets te zeggen. Ze voelde zich schuldig, al wist ze niet precies waarom. En toch ergerde het haar dat hij haar zo aansprak, alsof zij persoonlijk ergens verantwoordelijk voor was.

‘Je weet niets van mij,’ beet ze hem toe. Haar stem schoot omhoog.

Zijn ogen boorden zich in de hare. ‘Oh nee?’

‘Nee. Dat weet je niet. Laat me gewoon met rust.’ Ze draaide zich om, haar rug naar hem toe, schouders weer strak van spanning. Meteen haatte ze zichzelf om hoe bekend dat voelde: mensen wegduwen voordat zij haar konden verlaten.

Ze hoorde hem opstaan en wegstappen van het vuur.

Haar hart sloeg een slag over en ze schoot overeind.

‘Wat ga je doen?’ vroeg ze. Haar stem trilde van onzekerheid.

‘De rand van het kamp controleren,’ zei hij kort, hoorbaar geïrriteerd. ‘Wolven komen terug als ze bloed ruiken. En jouw paard is onrustig.’

Lucinda verstijfde. Ze kende hem nauwelijks, maar zijn toon raakte haar onverwacht diep. ‘Je kunt me hier niet zomaar achterlaten!’ Haar woorden klonken dapperder dan ze zich voelde. De duisternis om haar heen leek dichterbij te kruipen nu hij zich afwendde.

‘Je zei dat ik je met rust moest laten.’ Zijn stem was kalm, bijna onverschillig. Dat maakte het alleen maar erger.

Lucinda beet op haar lip. *Had ze dat echt gezegd?* Ze wist het niet meer zeker. Alles voelde verwarrend sinds ze elkaar hadden ontmoet, alsof ze zich telkens opnieuw moest bewijzen tegenover deze onbekende, mysterieuze man.

Nodin bleef even staan en bekeek haar onderzoekend. Lucinda voelde zijn blik, maar durfde hem niet aan te kijken. Ze wilde niet dat hij haar onzekerheid zag. Toen hij zuchtte, trokken haar schouders nog verder omhoog. *Gaat hij nu echt weg?* Paniek dreigde, maar ze dwong zichzelf stil te blijven.

Tot haar opluchting hoorde ze zijn voetstappen terugkeren. Hij liet zich aan de andere kant van het vuur zakken.

Lucinda hield haar blik strak op de vlammen gericht, bang dat haar gezicht haar opluchting zou verraden. Toch keek ze even opzij. In het maanlicht leek hij ineens minder koud.

‘Oké. Ik blijf wel,’ zei hij uiteindelijk.

Lucinda voelde haar ademhaling vertragen, maar wist niet wat ze moest zeggen. Een korte stilte volgde, waarin alleen het vuur sprak.

‘Vergeef me. Ik had niet zo mogen spreken,’ zei hij ineens. Zijn stem was zachter nu.

Lucinda draaide haar hoofd een fractie, maar keek hem niet aan.

‘Excuses aanvaard,’ zei ze, koeler dan ze bedoelde.

Vanuit haar ooghoek zag ze hem met zijn ogen rollen.

Een flauwe glimlach trok aan haar mondhoeken.

Misschien was zij niet de enige die koppig was.

De vermoeidheid trok aan haar ledematen. Ze probeerde zich groot te houden, maar haar ogen vielen steeds vaker dicht. Haar gedachten cirkelden rond het vuur, de

onbekende man aan de overkant, en de vraag of ze hem kon vertrouwen. Uiteindelijk viel ze toch in slaap, maar in haar hoofd bleef het onrustig.

Ze was terug in Phantom Oads. De saloon stonk naar rook en bloed.

Rizzo's littekengezicht doemde op, zijn gele tanden glinsterend terwijl hij zijn pistool ophief. Achter haar viel Roger neer, bloed doorweekte zijn shirt.

'Neel!' gilde ze. Ze duwde zich door de menigte, maar haar benen voelden als lood.

Het jongetje met de teddybeer stond midden in de chaos. Met inktzwarte ogen keek hij omhoog. Tranen van bloed stroomden over zijn wangen. In zijn kleine handen hield hij een pistool dat veel te groot voor hem was.

Lucinda's adem stokte. Ze hoorde Rogers stem, zwak en breekbaar: 'Lucinda. Laat me niet alleen...'

Op dat moment haalde het kind de trekker over en het schot scheurde door haar borst.

'Roger!' Lucinda gilde en schoot overeind. Haar lichaam trilde.

Aan de andere kant van het vuur sprong Nodin ook op. Hij was waarschijnlijk in slaap gevallen en schrok van haar onverwachte actie. Het mes glom in zijn hand terwijl zijn ogen de schaduwen afspeurden. Toen hij niets zag, zakte de spanning langzaam uit zijn schouders. Hij kwam bij haar zitten en sloeg een arm om

haar heen, stevig en warm. ‘Ssst,’ fluisterde hij dicht bij haar oor. ‘Je trekt gevaar aan.’

Langzaam verdwenen haar snikken, maar de tranen bleven heet over haar wangen stromen.

Lucinda klemde zich vast aan zijn arm, te moe en te gebroken om hem weg te duwen.

‘Het is goed,’ mompelde hij. ‘Slechts een droom. Je bent veilig.’ Zijn hand streek door haar haar, kalm en herhalend. Ze voelde de warmte, het ritme van zijn ademhaling, en probeerde zich daaraan vast te houden. Hij drukte haar een leren fles in de handen. ‘Drink. Het helpt.’

Lucinda deed wat hij zei en nam een slok. De drank brandde in haar keel, maar de scherpe rand van de paniek trok langzaam weg.

‘Beter?’ vroeg hij met een geruststellende stem.

Lucinda knikte.

‘Wat was dat nou?’ vroeg hij. ‘Wie is Roger?’

De naam trof haar als een kogel. Ze verstijfde, trok zich los en kwam overeind. ‘Ik wil er niet over praten,’ snauwde ze, voordat ze wegstormde.

Nodin volgde haar niet. Hij bleef bij het vuur zitten en keek haar na. Wat hij in haar ogen had gezien, zat diep. Dus gaf hij haar het enige wat hij op dat moment kon geven: *ruimte*.